

Arrest

nr. 246 433 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Zuidstationstraat 21
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2019 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in functie van zijn Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 31 maart 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de Belgische onderdaan, de genaamde [A.A.A.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Eigenlijk is er betreffende deze aanvraag nog een veel prangender bezwaar om verblijfsrecht te kunnen geven, de voorgelegde geboorteakte kunnen we immers niet erkennen.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende. 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.'

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

In eerste instantie dient dan ook vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor, uitgegeven op 10.07.2019. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 04.07.2019, bijna 17 jaar na de geboorte van betrokkene op 06.12.2002. De inhoud van de akte wordt door onze diensten dan ook betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Uit het voorgelegde paspoort van betrokkene blijkt dat hij illegaal België is binnengereisd. In zijn paspoort is immers nergens een spoor van een visum of inreisstempel terug te vinden. Het houdt geen steek dat betrokkene zou verkiezen illegaal naar Europa te reizen, wat veel duurder is en heel veel risico inhoudt, indien hij werkelijk de zoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon.

Gezien daarenboven een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth,

and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. [...]"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn syntheseseminarie een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn syntheseseminarie:

"[...] Aangezien artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De schending van de motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Dat voorziet het volgende:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Er moet dus worden nagegaan of:

- het recht dat het WIPR aanwijst, gerespecteerd is
- er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 WIPR)
- er geen sprake is van wetsontduiking (art. 18 WIPR).

Verwerende partij dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomst het Ghanese recht.

Verwerende partij diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is door verwerende partij niet gebeurd.

De loutere bewering dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie.

De verwerende partij geeft zelfs de Ghanese wetbepalingen niet weer waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

De bewering van verwerende partij dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR hierbij verwijzende naar algemene informatie van "Home Office, Country Information Report" zonder enige verdere verduidelijking, toont geenszins aan dat verwerende partij de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte daadwerkelijk, concreet en individueel, heeft getoetst aan het Ghanese recht.

In de bestreden beslissing wordt niet vermeld aan de hand van welk recht de verwerende partij de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan. Evenmin blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing of de zogenaamd laattijdige registratie – quod non – het kwestieuze recht, dat zelfs niet vermeld wordt, aantast, dan wel of er sprake is van een gevaar voor de openbare orde dan wel wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport, gepubliceerd op de website van UNHCR, meer bepaald het volgende: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size, and seals; whether the format has changed since 2006; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2006-July 2015)"

Daar wordt de vorm en de inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of Birth" beschreven, maar blijkt ook uit dat een laattijdige registratie meer dan gebruikelijk is:

"Sources state that many birth registrations in Ghana are not made immediately after birth, but rather when an individual is in need of a copy of their birth certificate for other official documentation purposes (ibid.; Daily Graphic 20 Mar. 2012; UN 1 May 2011). In a 2011 bulletin, the World Health Organization (WHO) quotes the Principle Assistant Registrar of the Ghana Births and Deaths Registry as stating that "[p]eople remember to register only when they need the birth certificates to complete an official document" (ibid.). In 2012, the Daily Graphic, a Ghanaian newspaper owned by Graphic Communications Group Limited, the largest newspaper publishing and printing company in Ghana (Graphic Communications Group n.d.), likewise quotes the Principle Assistant Registrar as stating that it is "normal for people to rush for birth certificates for the purposes of acquiring passports, seeking enlistment into the security services and admission to professional training institutions" (Daily Graphic 20 Mar. 2012). According to the US Reciprocity Schedule for Ghana, the majority of birth registrations are made when an individual requires a birth certificate for immigration purposes (US n.d.).

Uit al het voorgaande blijkt dan ook dat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese recht, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Zij heeft derhalve niet gemotiveerd: een afdoende motivering zou inhouden dat zou blijken dat artikel 27 WIPR daadwerkelijk werd toegepast op de feitelijke omstandigheden van het individueel geval en niet enkel theoretisch wordt aangehaald.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samen met artikel 27 WIPR, werden bijgevolg geschonden.

II.b.2 schending art. 18 WIPR

Verwerende partij haalt in haar nota met opmerkingen het volgende aan:

“Verzoeker brengt tegen de motivering die steunt op art. 18 WIPR, niet meer in dan dat hij van oordeel is dat de laattijdigheid van registratie van de geboorteakte niet voldoende is om de beslissing te schragen.

Gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van art. 18 WIPR is het niet kennelijk onredelijk dat er twijfels rijzen omtrent de afstamming van verzoeker. Uit de door verzoeker aangehaalde stukken blijkt overigens nergens dat het naar Ghanees recht kan volstaan de bloedverwantschap te bewijzen op basis van eigen verklaringen, die niet ondersteund worden door objectieve elementen.”

‘De vaststellingen’ waarnaar verwerende partij verwijst betreft het feit dat de registratie van verzoeker laattijdig zou zijn gebeurd en het feit dat verzoeker illegaal het land zou zijn ingereisd.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat er sprake zou zijn van wetsontduiking nu verzoeker illegaal het land zou zijn binnen gereisd. Echter heeft de wijze van aankomst in België in voorliggend geval geen enkele relevantie, gezien hieromtrent geen enkele wettelijke voorwaarde bestaat. Dit argument dient dan ook buiten beschouwing te worden gelaten.

Verzoeker is geboren op 06.12.2002, uit het uittreksel van de Ghanese geboorteakte, uitgegeven op 10.07.2019, blijkt dat de geboorte van verzoeker werd geregistreerd op 04.07.2019.

De bestreden beslissing werpt op dat de registratie ‘laattijdig’ werd gedaan. Echter voorziet de Ghanese wetgeving, meer bepaald de Ghana Registration of Birth and Death Act, Part II, Registration of Births, in Section 8 – Registration of Births, in de volgende geijkte procedure voor de (geldige) registratie van geboortes.

De registratie van geboorte dient te gebeuren:

- ofwel binnen de 21 dagen na de geboorte, en dat kan in dat geval kosteloos gebeuren;*
- ingeval de registratie gebeurt na voormelde 21 dagen, dan dient de registratie te gebeuren tegen betaling van een vergoeding, en met een persoonlijke aanmelding door de moeder of de vader van het kind, bij het ‘Births and Deaths Registry’.*

Aangezien in casu de geboorte van verzoeker geregistreerd werd meer dan 21 dagen na zijn geboorte, diende de registratie te gebeuren door vader of moeder van verzoeker met een persoonlijke melding bij de ‘Registrar of Births and Deaths’.

In casu heeft de vader van verzoeker, dhr. [A.A.A.], de registratie gedaan op voormelde wijze, en kan dus niet gesteld worden dat ze laattijdig werd geregistreerd.

De geboorteakte werd pas na aankomst in België opgesteld, doch dit gebeurde niet om aan wetsontduiking te kunnen doen, maar wel om de eenvoudige reden dat verzoeker voordien nooit een geboorteakte nodig heeft gehad. Naar aanleiding van zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn vader diende verzoeker voor het eerst zijn geboorteakte voor te leggen, en ze is dan ook om die reden aangevraagd.

In de bestreden beslissing wordt steun gezocht in informatie die terug te vinden is in:

‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012’ dat stelt: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes.

Registrations not made within one year of an individual’s birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.”

Hieruit wordt in de bestreden beslissing afgeleid dat via de Ghanese autoriteiten vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, geboorteakten worden opgemaakt.

Verzoeker merkt hieromtrent op dat een registratie van geboorte steeds op basis van verklaringen (van in principe de ouders) gebeurt, ongeacht of dit al dan niet onmiddellijk na de geboorte is gebeurd.

Bovendien blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie dat in Ghana een meerderheid van de geboortes pas wordt geregistreerd op het ogenblik dat een geboorteakte moet worden

voorgelegd omwille van migratieredenen. Het is met andere woorden de gangbare Ghanese praktijk dat geboortes pas later en niet onmiddellijk na de geboorte worden geregistreerd, hetgeen ook in casu is gebeurd.

Het feit dat de geboorteakte van verzoeker na aankomst in België werd opgesteld, volstaat niet om te oordelen dat verzoeker op die manier de wet trachtte te ontduiken. Bovendien kan een algemene beschouwing ('may often be accomplished upon demand') bezwaarlijk als waarheid en bewijs worden toegepast op een individueel geval.

Het voorleggen van een geboorteakte is een wettelijke voorwaarde. Uit het feit dat verzoeker om die reden een geboorteakte liet registreren, kan dan ook geen wetsontduiking worden afgeleid, gezien de registratie net werd gedaan om aan de voorwaarde door de wet gesteld te kunnen voldoen.

Het staat vast – en wordt door geen enkele instantie betwist – dat de geboorte laattijdig werd aangegeven, en het staat eveneens vast dat een geboorte zelfs niet kan geregistreerd worden indien er geen schriftelijke toelating was van de Ambtenaar (Registrar) en indien er geen vergoeding werd betaald.

Volledigheidshalve merkt verzoeker ook op dat de Ghanese wetgeving niet vermeldt dat één en ander dient te gebeuren op straffe van nietigheid.

De schriftelijke toelating

Nu de geboorteakte werd geregistreerd, is het evident dat er een toelating tot registratie was van de Registrar: de registratie zelf impliceert immers de toestemming!

De vergoeding

Op de geboorteakte zelf (!) staat vermeld dat er 50.00 GH betaald werd: indien dit op het document zelf vermeld staat, kan bezwaarlijk betwist worden dat de betaling gebeurde én dat dit gebeurde in het kader van de registratie.

Het aan de geboorteakte gehechte betalingsbewijs is een betaling die vervolgens gebeurde met het oog op legalisatie: betaling op 23.07.2019 bij de Ghanese autoriteiten bij afhaling van het op 10.07.2019 opgemaakte document. Legalisatie door het Belgische Consulaatgeneraal vervolgens op 05.08.2019.

Uit alle voorliggende stukken blijkt dan ook dat de Ghanese wetgeving door verzoeker werd nageleefd.

Ook de Familierechtbanken aanvaarden de rechtsgeldigheid van Ghanese geboorteakten wanneer is voldaan aan de regels uit het Ghanese recht, hetgeen in casu het geval is. Dit aspect behoort echter niet tot de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Besluit: er werd voldaan aan de voorschriften van de Ghanese wetgeving i.v.m. de aangehaalde laattijdige registratie, en er is geen reden om de geboorteakte van verzoeker niet te erkennen om die redenen.

Aldus is verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen om de geboorteakte van verzoeker niet te erkennen en aan te merken als 'wetsontduiking'."

3.2. In de nota met opmerkingen kan het volgende worden gelezen:

"[...] Verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, §2, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd de verwantschap tussen verzoekende partij en de referentiepersoon onvoldoende bewezen is.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...];

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...];

In casu werd de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij geweigerd op grond van de vaststelling dat de bloedverwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond.

Er wordt gewezen op de artikelen 18 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat betrekking heeft op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte en op artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981.

Artikel 27 WIPR stelt dat een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden van het recht van de staat waar zij is opgesteld, die nodig zijn voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid.

Artikel 18 WIPR stelt dat voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

In casu werd geoordeeld dat de voorgelegde geboorteakte pas is uitgegeven op 10 juli 2019 en werd geregistreerd op 4 juli 2019, zijnde bijna 17 jaar na de geboorte van verzoekende partij. Hieromtrent wordt volgende gemotiveerd:

“[...]”

Verzoeker brengt tegen de motivering, die steunt op artikel 18 WIPR, niet meer in dan dat hij van oordeel is dat de laattijdigheid van registratie van de geboorteakte niet voldoende is om de beslissing te schragen.

Gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van artikel 18 WIPR is het niet kennelijk onredelijk dat er twijfels rijzen omtrent de afstamming van verzoeker. Uit de door verzoeker aangehaalde stukken blijkt overigens nergens dat het naar Ghanees recht kan volstaan de bloedverwantschap te bewijzen op basis van eigen verklaringen, die niet ondersteund worden door objectieve documenten.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. [...]”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.4. Artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen [...]”*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
3° bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”*

3.5. Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

3.6. In casu heeft verzoeker een aanvraag ingediend tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Hij heeft hierbij een gelegaliseerde Ghanese geboorteakte van 10 juli 2019 overgemaakt.

3.7. Verweerder stelt in een wat warrige motivering vast dat de akte 17 jaar na de geboorte werd geregistreerd en dat ze dient te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Hij verwijst naar een COI Ghana, opgesteld op 11 mei 2012 door de Engelse autoriteiten, en besluit hieruit dat het dus *“vrij gemakkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, [is] om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten”*. Verweerder geeft aan dat het redelijk is te stellen dat dit ook voor verzoekers akte het geval is, waardoor hij de inhoud van de akte betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Verweerder motiveert vervolgens dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR. Hij besluit: *“Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.”*

3.8. Verzoeker wijst op artikel 27 van het WIPR en stelt dat verweerder diende na te gaan of:

- het recht dat het WIPR aanwijst, gerespecteerd is;
- er geen strijdigheid is met de openbare orde;
- er geen sprake is van wetsontduiking.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij niet is nagegaan of de door hem neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is overeenkomstig het Ghanese recht. Er wordt in de bestreden beslissing niet vermeld aan de hand van welk recht de verwerende partij de rechtsgeldigheid en de

echtheid van de akte is nagegaan. Evenmin blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing of de zogenaamd laattijdige registratie *“het kwestieuze recht, dat zelfs niet vermeld wordt, aantast, dan wel of er sprake is van een gevaar voor de openbare orde dan wel wetsontduiking.”* Verzoeker verwijst vervolgens naar een rapport gepubliceerd op de website van UNHCR waaruit blijkt dat een laattijdige registratie meer dan gebruikelijk is in Ghana.

3.9. De erkenning van buitenlandse authentieke aktes wordt geregeld door artikel 27 van het WIPR, dat voorziet in een ‘de plano’ erkenning (zonder enige rechterlijke tussenkomst). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

3.10. Uit voormelde bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moeten de buitenlandse akten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet, als het toepasselijk recht is aangewezen, ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

3.11. De Raad merkt op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde burgerlijke rechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door verweerder, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311). De Raad vermog te beoordelen of verweerder in casu afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 27 WIPR en of de motivering aldus een beslissing tot weigering van verblijf kan schragen.

3.12. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat toepassing zou zijn gemaakt van de openbare orde-clausule, vervat in artikel 21 van het WIPR. Ook in de nota met opmerkingen wordt zulks niet voorgehouden.

3.13. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt wel dat verweerder toepassing heeft beogen te maken van de wetsontduiking-clausule, vervat in artikel 18 van het WIPR. Zoals verweerder in de bestreden beslissing zelf citeert, luidt deze bepaling als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

3.14. Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, *“De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht”* in T.Vreemd., 2008-0, p. 36 ev.). Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de vreemdelingenwetgeving en het ontduiken van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

3.15. Zoals verzoeker terecht stelt, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet of verweerder heeft onderzocht welk recht in casu van toepassing is – het Ghanees recht of het Belgisch recht – laat

staan dat hij heeft onderzocht of de geboorteakte conform het toepasselijke recht, zowel naar grond- als vormvoorwaarden, als rechtsgeldig dient te worden beschouwd. Het toepasselijke recht identificeren is nochtans de vereiste eerste stap alvorens uit te maken of er sprake is van wetsontduiking. Ook voor wetsontduiking ontbreekt er een afdoende motivering. Dit houdt immers in dat moet worden nagegaan of er kunstgrepen aan te pas kwamen om te komen tot dit geïdentificeerd toepasselijk buitenlands recht om zo te kunnen ontsnappen aan de toepassing van een minder voordelige andere normaliter toepasselijke (buitenlandse of Belgische) regel. Deze situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen indien een persoon om te ontsnappen aan de toepassing van zijn nationaal recht op grond waarvan een huwelijk niet kan worden gesloten, naar een Staat zou gaan waarin het recht van de plaats van de huwelijks-sluiting wordt toegepast, in de veronderstelling dat dit recht voordeliger is (cf. Circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeel statuut).

3.16. De motieven die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, leggen niet uit waarom er sprake is van wetsontduiking zoals het werd geduid in punt 3.15. De wijze waarop verzoeker het Belgisch grondgebied heeft betreden en de wijze waarop laattijdige geboorteaktes worden opgesteld via de Ghanese autoriteiten, doet op geen enkele wijze uitspraak over de vraag of verzoeker en de referentiepersoon bij de opmaak van de laattijdige geboorteakte in Ghana hebben beoogd om een andere rechtsregel te ontduiken. Nergens in de bestreden beslissing leest de Raad een motivering terug, waarom verweerder van oordeel is dat een handeling werd gesteld met het enkele doel om een andere rechtsregel te omzeilen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing zelfs maar wordt aangegeven welke rechtsregel verzoeker en de referentiepersoon hebben beoogd te ontwijken.

3.17. Het betoog in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De stelling van verweerder dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen – die hij herhaalt in zijn nota –, maakt niet dat het om afdoende motieven gaat. Zoals hierboven werd aangegeven, betekent het loutere feit dat een beslissing motieven bevat niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Minieme doch duidelijke kritiek in het licht van artikel 27 van het WIPR, dat verwijst naar artikel 18 van hetzelfde wetboek, kan volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te gronden. Voorts is het niet aan de verzoekende partij doch wel aan verweerder, die een beslissing treft waarbij de voorgelegde geboorteakte niet wordt erkend, om te duiden waarom de overgelegde geboorteakte niet conform het Ghanees recht is. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn nota opmerkt: *“Uit de door verzoeker aangehaalde stukken blijkt overigens nergens dat het naar Ghanees recht kan volstaan de bloedverwantschap te bewijzen op basis van eigen verklaringen, die niet ondersteund worden door objectieve documenten.”*

3.18. De Raad concludeert dat de motieven die in de bestreden beslissing figureren om het bewijs van verwantschap niet te weerhouden, niet afdoende zijn in het licht van artikel 27 van het WIPR. Een schending van de formele motiveringsplicht juncto artikel 27 van het WIPR is aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA